

PETRA
MACHOVÁ

DRAČÍ MĚSTO

Dračí
město
I

HOST

DRAČÍ MĚSTO

PETRA
MACHOVÁ

**PETRA
MACHOVÁ**

**DRAČÍ
MĚSTO**

BRNO 2018

GAYIAS

ATTONER

Hadí hory

Tysa

Hory Veturia

Indris

Sabedor

Svobodná města

Veturia

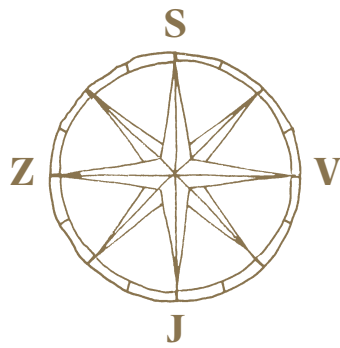
Augamar

Nativis

Veturin poloos

ATTIGER

Aners

Afen

Miqer

Orlí hory

Chrám Škorpiona

BIERINQ

Zarna

Siqa

Drači hory

Larie

Nehera

Legherijské hory

Tiqsa

Despergské hory

strov

ZARNA

Muroqova
čtvrt'

Aigenova
čtvrt'

Skladiště
zásob

Centrála lovců

Vodopád

Malé
náměstí

Centrální
knihovna

Sídlo
strážců

Terasy s obchody

Reshaqova
čtvrt'

Centrum
kurzů

Sídlo krále

Hodovní
sín

Saeveřina
čtvrt'

Cukrárna
Dračí vejce

Reshaqovo
náměstí

Man

Hlavní
vchod

Gerehova
čtvrt'

Ošetrovatelská
stanice

Dračí
tesák

**Gayiasova
čtvrt'**

**Mywina
čtvrt'**

Vodopády

**Lavanina
čtvrt'**

**Chrám
Reshaqa**

**Chrám Lavany
a Gayiase**

Riza

Vodopády

Zahrady

Lave

Zahrady

**Veturina
čtvrt'**

**Maniřina
čtvrt'**

© Petra Machová, 2018

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-657-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-658-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-659-4 (Formát MobiPocket)

Prolog

Dračí křídla na chvíli zakryla srpek měsíce. Nikdo si toho nevšiml, lidé už dávno spali v postelích za zataženými závěsy, někdo se zapnutou televizí, jiný s převrženou lahví vína, z níž na koberec vytékaly rudé kapky. Ve stínech prázdných ulic se ještěři, potomci Věčného ohně, snadno skryli. Nic jim nebránilo navštěvovat bary, kde kvetla lichva, tančily spoře oděné ženy nebo se tam pila krev, která způsobovala euforii i závislost. Ještěři nejenže jako lidé vypadali, ale také podléhali stejným neřestem.

Do baru U Modré šupiny vpadl opilý muž. Chvíli vrávoral na prahu, jako by nevěděl, kam to vešel, mžoural napříč zaprášeným lokálem, až konečně našel, co hledal. Výčep. Pousmál se, švihl šupinatým ocasem a odhalil tesáky. Nebyl člověkem o nic víc než vousatý barman, který

čepoval nejlevnější quan ve městě, často ředěný. Nikdo si však nestěžoval, pokud ho obsluhovaly lidské společnosti.

Opilec opatrně vykročil, rozhlížel se krhavýma očima, jako by každou chvíli čekal nůž do zad. Oblečení měl zválené a místy flekaté. Na podobné existence tu byli zvyklí, a tak mu nikdo nevěnoval pozornost. Modrá šupina sídlila na kraji Brna v Kramnické ulici, kam by žádný slušný člověk obvykle nezavítal. Nedoléhal sem ani hluk aut z hlavní silnice.

Zatímco se štangasti věnovali kartám, hře v kostky nebo tichým rozčileným hovorům, vše sledoval cizí, v plášti zahalený muž. Byl nevýslovně znechucen. Kam až byla jeho rasa schopná zajít – snížit se na úroveň lidí, potácet se na hranici přičetnosti. Jak odporné. Když cizinec upil ze svého půllitru, zpod kápě mu zasvítily šedé oči. Doufal, že právě nespatriil kontakt, na který čekal už nejméně hodinu.

Jenže opilec si jeho pohledu všiml a zamířil k němu. S heknutím se usadil vedle zahaleného cizince a usmál se na něj. Měl bílé zuby. *Podivné*, zarazil se muž v kápi. Vzápětí nakrčil nos v očekávání zápachu alkoholu a zatahlé moči, ale ke svému překvapení nic neucítil. Opilec sice vypadal, jako by právě vylezl ze škarpy, dokonce i vlasy mu trčely do všech stran, nicméně krom jeho vlastního pachu na něm nic dalšího neulpělo.

Cizinec se zavrtěl, náhle nejistý, jestli opravdu nenarazil na kontakt – mohl se přece jen maskovat jako on sám. Ačkoli hnědý plášť s kápi nebyl nejlepším převlečkem, musel stačit. Toto město navštívil poprvé a nehodlal se tu zdržovat déle, než bude nutné. Neměl rád lidi – páchli, byli slabí, ovladatelní a neustále na něco mysleli. Ano, jejich myšlenky cizinci vadily nejvíce, dokud nedorazil do Modré šupiny. Zdejší majitel zdi náležitě odstínil, a tak si každý návštěvník mohl oddechnout.

„Hej, prodáváte tu krev? Cokoli s krví?“ vyštěkl na barmana opilý muž a vytrhl tak cizince z myšlenek.

Barman nakrčil husté obočí. „Mám jediné srnčí, říznutou quanem.“

„To nestačí. Potřebuju co nejčistší!“

Cizinec viděl v životě už mnohé věci a ihned mu došlo, kdo to sedí vedle něj. Žádný kontakt, prachspřstý závislák na lidské krvi.

Odvrátil se, aby si znovu prohlédl lokál, ale nikoho podezřelého neviděl. Už tu seděl dlouho a jeho čas byl drahý. Jenže se musel dozvědět víc, musel přijít na způsob, jak ze situace vyváznout s neporušeným hrdlem. Svět se měnil každým dnem, lidé sílili a jeho vlastní rasa byla zahrnuta do kouta, sotva přežívala. Jejich tradice mizely, protože bylo nebezpečné je dodržovat. Ještěří potlačovali svou přirozenost. Muž si uvědomoval, že za to mohou rozhodnutí jeho předků. Kdyby se jen tak dlouho neskrývali, kdyby vzali Rhesu do svých rukou už před staletími, vše mohlo být jinak.

Pak ho však kontaktoval muž, který si říkal Drak, a ukázal mu, že ještě není pozdě, že našel způsob, jak ještěří rasu pozvednout. A tím ho měl v hrsti. Cizinec obdržel pouze náznaky a spekulace, ale dnes chtěl z Draka vyrazit víc. Měl před sebou ještě století života a hodlal ho využít naplno. Těšil se, až bude doma oslavován jako zachránce.

„Zbláznil ses? Lidskou nevedu, ještě by mi to tu zavřeli,“ pronikla k cizinci hádka. „Koukej zmizet, ty prašivče!“ Barman cenil tesáky a hrozivě vrčel. Na odhalených předloktích se mu objevily šedé pruhy. Každého obyčejného ještěře by to vyděsilo k smrti, ale závislý vůbec nevnímal, že provokuje jednoho z Černých. Lokál na jednu podezřele ztichl, štamgasti zpozorněli, zvědaví, jestli se barman do opilce zakousne.

„No slyšels to?“ prohodil muž směrem k cizinci. „Se ke mně chová, jako bych byl nějaký prašivej člověk.“

Muž v kápi mlčel a upíjel quan. Nemohl se dočkat, až z toho pajzlu vypadne. Možná by si měl najít vlastní cestu, ostatně jako vždy. Usmál se pro sebe. On, Ostrý meč, pokaždé dosáhl, čeho chtěl – stačila mu jen vytrvalost, informace a správné načasování.

„Hele, fajn, tak mi dejte tu srnčí,“ nedal se odbýt opilec.

Barman zkrřížil pruhované paže na hrudi. „Máš vůbec čím platit? Beru všechno kromě zarnských kreditů.“

„Tady kámoš mě pozve, že jo?“ obrátil se muž k cizinci. „Drakovi by to udělalo radost.“

Ostrý meč na chvíli ztuhl. V putyce, kde čepuje jeden z Černých, nebylo moudré dávat najevo strach nebo překvapení. Dráždilo je to k nepřičetnosti.

Hodil na pult stříbrný arg. „Dejte mu ji do quanu, třeba konečně zavře hubu.“

Drak si opravdu uměl vybrat spojence. Cizinec čekal, že mu muž řekne víc, že ho zavede za svým pánem, ale on jen spokojeně upíjel. Musel se značně ovládat, aby z něj informace nedostal násilím.

Po chvíli si závislý odříhl. „Měl jsem lepší, v Tajném městě quan pořádně píše. Tohle je břevka.“

„Možná bys neměl chlastat tolik krve, otupuje smysly.“ Ostrý meč stěží potlačil nevrlý tón. Ten muž znal Draka. „Nevěděl jsem, že se Zarně ještě tak říká.“

„Dávno ne, aspoň ne tady. Ale já se narodil daleko na severu. Celej život mě tahali za fusekli, to ti říkám. Balamutili mě, že bájný město přepychu neexistuje, že musím akorát tak lovit zvěř, sbírat kořínky a vydělávat kůže.“ Odfrkl si a dlouze se napil. Cizinec čekal, co z něj ještě vypadne, ale Drakův nohsled mlčel.

„Zatímco teď si žiješ jako král,“ podotkl Ostrý meč výsměšně. Rozhodl se, že dopije a vypadne. Na takové hry neměl náladu ani čas. Sice pochyboval o tom, co by se mohl dozvědět, ale bylo pod jeho úroveň bavit se tu s takovou špínou. Ať si Drak zaměštnává mrchožrouty a Černé ještěry, on má vlastní poskoky.

„No jasně, hotovej ráj, kámo,“ plácl muž cizince do ramene. Vzápětí měl ruku zkroucenou za zády a ostří na krku.

„Ještě jednou na mě sáhneš a poznáš, jak pečlivě mám nabroušenou dýku,“ sykl mu do ucha Ostrý meč, šedé oči ostré jako ocel. Klidně by ho zabil, ať Drak pozná, že on je ještěr, se kterým je nutno počítat.

„Hele klid, vážně jsem tím nic nemyslel. Drak má zpoždění, chápeš. Stříbřáci mu dělaj dusno.“

„Tak poslal krysu, aby mi dělala společnost?“

„Každej jinej by tu byl jako pěst na oko.“

Ostrý meč zavrčel a pustil ho. „Odcházím. Vyříd' Drakovi, že mám vlastní metody, jak dosáhnout svého.“

„Počkej, zabije mě, když tě tu nezdržím.“

Ostrý meč pozvedl obočí. „A to by mě mělo zajímat?“

„Myslím, že mělo,“ ozvalo se za jeho zády. Zvučný hlas musel patřit Drakovi. Ostrý meč si o něm zjistil, že sice není vynikající bojovník, ale jazyk má ostrý jako břitva. Dokázal přesvědčit masu jedinou procítěnou řečí.

„Torm jen dělal, co umí nejlíp, nech ho být. Pokud tvůj zájem trvá, čeká nás práce, Ostrý meči.“

Muž s plavým knírem pokynul cizinci, aby ho následoval. Na rozdíl od ostatních štamgastů na sobě měl tmavou košili a jeho ocas, který se ani nenamáhal zakrýt, pokrývaly černé šupiny. Ostrý meč se zarazil a v duchu pronesl modlitbu k Reshaqovi, jakkoli byl předtím stařečným, protože při setkání s Černými šlo vždy o život.

Torma po několika hodinách z Modré šupiny vyhodili. Vyčerpaně se opřel o venkovní stěnu. Drak mu slíbil lidskou krev, ale ne dnes. U všech bohů, jak to má vydržet?

Městu vládla tichá chladná noc, oranžová světla ho bodala do očí a všudypřítomný prach ho nutil ke kašli. Úkol splnil, ale jeho žízeň rostla. Nedalo se to vydržet. Bodala ho v mysli, tělo měl celé v křeči a rty rozkousané od ostrých zubů. Toulal se ulicemi a hledal kořist. Věděl, že jen kousek odtud je klub plný mladých lidí. Opilých a nepozorných. Krvavá mlha mu zastřela mysl jako tolikrát předtím. Chtěl znovu prožít extázi pocitů a silné energie, kterou mu mohla poskytnout jen lidská krev. Krev tvora plného emocí.

Po chvíli zavětril jemnou vůni, okořeněnou strachem. Celý se rozechvěl – patřila dívce. Vyděšené a vyčerpané. Aby nezpůsobil hluk, vylezl po stěně nejbližšího domu. Prsty mu samy přilnuly k omítce, jako každému ještě-roví. Chvilí kořist pozoroval ze střechy a jedinou myšlenkou zapudil muže, který ji hledal. Torm ji chtěl pro sebe. Vznášela se kolem ní lákavá aura strachu, což přervalo poslední nitky jeho sebeovládání. Ne nadarmo byla lidská krev pro ještěry tabu.

Vycenil zuby a skočil na nicnetušící kořist choulící se u popelnic. Tentokrát neprijde nazmar ani kapka.

Když Ostrý meč opouštěl Modrou šupinu, měl hodně o čem přemýšlet. Drak mu nabízel budoucnost ještěří

rasy, záleželo jen na tom, co je Ostrý meč ochotný obětovat pro cíl, pro větší moc. Pořádně to zamíchalo s jeho vlastními plány. Zamyšleně procházel tichými ulicemi, bezděčně míjel bezdomovce, opilce spící ve škarpách a vypadal přitom jen jako další člověk v tmavém plášti. Moc dobře si uvědomoval, že se ocitl ve vysoké hře, kde každý tah mohl být smrtelný.

Právě hledal vhodné místo pro vzlet, když vtom si všiml Torma. Už se nepotácel, ne, číhal a věřil. Vzápětí vyšplhal po stěně starého domu. Jeho chování se zdálo Ostrému meči podezřelé, a tak ho sledoval. Po několika krocích mu vítr přinesl pach lidské ženy zjitřený štíplavým strachem. Sotva Ostrý meč došel k rohu, za nímž Torm zmizel, znechuceně zaklel. Bylo to ještě horší, než si myslel. Torm dívku napadl, zakousl se jí do hrdla a chlemtal krev jako divé zvíře. Bylo to nechutné. Níž už žádný ještěř klesnout nemohl.

„Jsi hanba našeho druhu, Torme,“ zasyčel Ostrý meč a odplívl si pod nohy. Torm se ho lekl natolik, že oběť pustil a utekl. Myslel si, že ho přistihl jeden ze Stříbrných šupin – měli právo zabít každého, kdo napadl člověka.

Ostrý meč měl na jazyku stovky urážek, ale místo toho se jen zběžně podíval na bezvědomou dívku. Ještě dýchala. Chvěly se jí prsty, třepotala se jí víčka a v ráně už se srážela krev. Torm jí musel do těla vpravit jed, jinak by na místě vykrvácela. Další známka toho, že se vůbec neovládal. Takoví jako on poškozují pověst potomků Věčného ohně.

Muž se ušklíbl, když si dívku prohlédl. Musel uznat, že je pěkná, což znamenalo, že přinejlepším skončí jako obsluha v baru, podobném Modré šupině, nebo v nevěstinci. Nejspíš ji ovšem sežere nějaká bestie, jen co Ostrý

meč vyletí z města. Pokrčil rameny a odešel. Koneckonců, v jeho očích byla stále jen člověk.

Dívka ležela v bezvědomí mezi popelnicemi, aniž jí někdo věnoval pozornost.

KAPITOLA 1

Jana

Stala se ze mě nestvůra. Utíkala jsem lesem a prodírala se křovisky, jako by mě honila hladová smečka vlků. Nevnímal jsem větvičky šlehající můj obličej ani slzy deroucí se na povrch. Napínala jsem svaly, ale stejně to nestačilo, nikdy to nebude stačit. Nemůžu utéct sama před sebou.

Už nejsem člověk... nejsem normální.

Pod nohy se mi pletl šupinatý ocas a řada ostnů na jeho hřbetě mi cupovala hnědé kalhoty. Snažila jsem se to nevnímat. Jako by nové části mého těla měly vlastní hlavu. Připadaly mi cizí. Děsivé. Běžela jsem pořád dál a neohlížela se. Jestli zastavím, všechno na mě dolehne, všechno to bude pravda!

Přeskočila jsem spadlý kmen stromu a při doskoku zavrávala. Suché větvičky zakřupalý. Když jsem konečně

zase vyrazila vpřed, uvědomila jsem si, že vůbec nevím, kde jsem. Mraky nade mnou temněly. Slyšela jsem burácení hromů a ty barvy, které jsem viděla... bože, všechny mi připadaly tak ostré a nepřírozené.

Vzápětí jsem zakopla o kořen a upadla. Vykřikla jsem a narazila si už tak odřená kolena. Bezděky jsem zaryla rozechvělé prsty do hlíny a naplno se rozbrečela. Vítr se do mě nepříjemně opíral a cuchal mi vlasy. Bylo mi to jedno. Neslyšela jsem okolní zvěř ani žádné kroky. Klečela jsem ve zbytcích zetlelého listí úplně sama. Ztracená.

Chtělo se mi křičet, ale nedovolila jsem si to. Strach mě držel zpátky. Cítila jsem váhu kožnatých křídel na zádech a kdesi v koutu mysli si uvědomovala, že do lesa jsem musela doletět. Jak jsem vůbec přistála? Proto mám tak odřená kolena a lokty?

Rozedrané rty mi pulzovaly bolestí. Moje vzpomínky byly kluzké, zahalené mlhou zděšení. V mysli mi vytanul obraz, jak utíkám špatně osvětlenou uličkou, srdce mi buší jako splašené. Pak tlak tesáků na mém hrdle. Bolest. Silná paže drtící moji hrud' a horká dlaň, která mi tiskne ústa.

Lezavý vítr zesílil. Pronikl cáry mého oblečení a já se zachvěla. Nic už nikdy nebude jako dřív. Nevrátím se domů. Stala se ze mě stvůra.

Zírala jsem na tmavý vchod do klubu Doupě, který hlídal potetovaný vyhazovač, a najednou se mi nechtělo jít dovnitř. Vzpomněla jsem si, jak mě Viky jednou vzala do Šestého ráje a nedalo se tam hnout, natož dýchat. Vlasy mi načichly kouřem a na tričku se mi objevil flek, který nešel vyprat.